

Ricardo Alcántara

Una acàcia entre quatre parets

animallibres

Quan va veure que es tancaven les portes del tren, el Pere va sentir una punxada a l'estómac. «Que boig queestic! Quin disbarat!», es va dir, penedint-se d'haver iniciat el viatge. De bon grat hauria agafat la motxilla i hauria baixat a l'estació següent. Però, com era habitual, li va faltar decisió per fer el pas i es va deixar portar. Va sospirar resignat, es va escarxofar al seient i va tancar els ulls per no veure per la finestra la rapidesa amb què el tren l'allunyava de casa.

«La Sofia m'espera», pensava, intentant trobar en el record de la noia el coratge que li faltava. La idea li va treure part de la tensió que sentia, però va seguir amb el cap cot, evitant veure el que passava al seu voltant.

Al Pere li costava prendre decisions. Quan a la fi ho feia, l'envaïa la sensació d'haver triat sempre el camí erroni. S'havia decidit a fer aquell viatge perquè la Sofia li havia donat un ultimàtum. En un dels seus missatges, la noia li va dir: «Et vull veure. No puc pensar en res més. M'agradaria estar al teu costat i abraçar-te. Em puc inventar una excusa per als meus pares i passar el cap de setmana amb tu. Un amic ens deixarà una habitació per a nosaltres sols».

El Pere el va haver de llegir unes quantes vegades per assegurar-se que era cert. Aleshores el temor i el desassossec es van apoderar d'ell. La força de la passió el portava a dir que sí, però la veu de la por el feia témer el pitjor. Per això va decidir respondre: «Jo també vull estar amb tu, però ara no tinc diners per al viatge, ho haurem de deixar per un altre moment».

La resposta de la Sofia va ser ràpida i directa: «Si no vens, entendre que no tens cap interès a conèixer-me; si és així, val més que no ens escriguem més». El Pere es va sentir acorralat. No volia perdre la Sofia, perquè era l'única amiga que tenia. «Entesos, vindré», va prometre el noi. La resposta de la noia es va fer esperar una bona estona, llavors va dir: «Tindràs una sorpresa, espero que t'agradi». «Esclar que sí», va respondre el Pere mecànicament, més centrat en ell mateix que en les paraules de la Sofia. Se sentia tens, engarrotat i li costava reaccionar.

En un impuls de valentia va decidir comprar els bitllets, convençut que així es trauria un pes del damunt. Però després, quan els va tenir a la mà, ni ell mateix entenia com n'havia pogut ser capaç.

Havia fet divuit anys però, pel que deia el seu pare, era més poruc i indecís que un nen. «És un poca-pena, no pot anar ni a la cantonada sol», afirmava l'home davant de qui fos mirant-se el fill amb un gest de menyspreu.

El Pere es posava vermell quan el sentia, perquè sabia que tenia raó. Tot el que era desconegut li provocava aquell rau-rau, però no sabia com desfer-se'n. El seu dia a dia era ben rutinari, perquè la rutina li donava seguretat. Passava bona part del dia tancat a l'habitació, com si fos un calabós. Vivia amb els pares als afores d'Alacant. Era fill únic, perquè així ho havia volgut el destí; si hagués estat pels pares, com a mínim haurien tingut tres fills. El pare volia que el primer fos una nena i estava convençut que seria així. S'hi hauria jugat el que fos que no s'equivocava. En veure que el primogènit era un nen, l'home va sentir-se tan decebut que ni tan sols el va agafar a coll. Des del primer moment va sentir un rebuig profund per aquella criatura, que no va poder dissimular. I a sobre la seva dona ja no es va poder tornar a quedar embarassada.

En acabar el batxillerat, el Pere se sentia més perdut que mai, no sabia quin rumb havia de seguir, ni

on encaminar-se, ni què fer amb la seva vida. Tenia una il·lusió molt ben amagada, però ja no gosava parlar-ne amb ningú. Quan, en el seu moment, ho havia fet, el pare se n'havia rigut. El Pere, desorientat, va decidir no tornar a esmentar què era el que li agradaria tant de fer. Estava tan confós que van començar les classes i continuava sense aclarir-se. Així que, de moment, va decidir deixar els estudis.

Per disposar d'uns quants diners, els caps de setmana repartia pizzes. En tenia ben bé prou amb el que li pagaven, perquè gastava molt poc. Bona part de la seva vida la passava davant de l'ordinador. Allà estava segur, gairebé no sentia els crits de por ressonant-li per dins, i quan udolaven molt fort, concentrava tota l'atenció en la pantalla.

Va ser xatejant, precisament, que va conèixer la Sofia. Tenia la seva edat i els seus gustos eren molt semblants. Era tan tímida i insegura com ell, així que es van entendre de seguida. Gairebé sense adonar-se'n van passar a escriure's cada dia i més d'una vegada van parlar pel mòbil. Fins i tot es van intercanviar algunes fotos. La Sofia era una noia alta, rossa, de cabells esbullats i somriure lluminós. El Pere la trobava tan guapa que no entenia que ella s'hagués fixat en ell.

El Pere no havia sortit mai amb cap noia, així que estava vivint una experiència nova i fascinant. Tant dormint com despert somiava amb els petons

i les carícies de la noia. Només pensava en la Sofia, i això li agradava.

Esperava els seus missatges amb impaciència, i a la Sofia li passava el mateix. A poc a poc, com qui avança per un terreny perillós, ens van anar dedicant paraules boniques i ardents, es van atrevir a parlar dels seus sentiments. Cada frase els portava cap a un desenllaç inevitable: la trobada cara a cara.

Quan el Pere per fi va comprar els bitllets, ni ell mateix no s'ho creia. Aleshores, intentant convèncer-se que tot allò era un somni, va comentar a casa que tenia pensat anar-se'n de viatge. El pare se'l va mirar per damunt de l'espatlla i va deixar anar, burlant-se'n:

—No m'ho puc creure. Et passes tot el sant dia enganxat a ta mare com una criatura i ara em surts que te'n vas de viatge? I sol? Ha, ha.

El Pere no va respondre. No podia culpar el pare perquè ni ell mateix no s'ho creia. Li feia la impressió que era una altra persona la que vivia aquella aventura. Van anar passant els dies, i en veure's plantat al mig de l'andana, va arribar a pensar que res de tot allò era real, que tot plegat era un somni.

Bona part del trajecte el va passar amb el front enganxat a la finestra del tren, els auriculars posats i sentint música. Tenia la mirada perduda i mil idees voltant-li pel cap.

«Propera parada, Barcelona Sants», van anunciar per megafonia.

El Pere es va estremir. Va sentir un mal de panxa tan fort que s'hi va haver d'endur les mans. No podia fer-se enrere i això li feia pànic. «La Sofia m'espera», es va dir, i això el va animar a baixar del tren.

Es va penjar la motxilla a l'esquena, va ficar les mans a les butxaques i va començar a caminar. Unes escales mecàniques el van dur a un vestíbul enorme i ple com un ou. El Pere va sentir que se li tensaven les espatlles. Tot aquell soroll i aquell moviment encara l'intimidaven més. Es va omplir els pulmons d'aire mentre buscava la sortida cap al lloc on havien quedat amb la Sofia. En veure la porta, es va sentir menys perdut. Llavors va accelerar el pas per anar cap allà.

Les portes automàtiques es van obrir davant seu. Un pèl recelós, va sortir. A fora feia calor, però hi havia menys enrenou i ho va agrair. Amb els ulls inquietos, va mirar a una banda i a l'altra i no va veure la seva amiga. S'havia mirat tantes vegades les seves fotos que la podria reconèixer a primera vista. «Es deu haver endarrerit. Ja se sap, a les grans ciutats el trànsit és infernal», la va justificar.

Estava tan nerviós que no parava de bellugar-se: es posava les mans a les butxaques i després les treia, mirava l'hora, observava amb insistència cap a una banda i cap a l'altra...

«Potser és un bon moment per trucar a casa», va pensar. Era millor que ho fes de seguida, perquè no s'inquietessin. Va agafar el mòbil i se'l va mirar dubtós. La idea que pogués despenjar el pare va fer que se li glacés la sang. «No em ve de gust sentir-li la veu», va reconèixer. Hauria guardat de bona gana el mòbil, però tard o d'hora hi hauria de trucar. Va fer tres respiracions profundes, va tensar la mandíbula i va marcar el número.

Per sort, va despenjar la mare.

—Hola, mama. Ja soc a Barcelona —va dir el Pere.

—Has arribat bé? Estava amoïnada, és que Barcelona és tan lluny. Ja em coneixes, fins que no tornis no estaré tranquil·la. Pel que diuen a la tele, allà ningú no està segur al carrer. Ves amb molt de compte.

El Pere va fer un gest de disgust. «Uf, encara em tracta com un nen petit», va reconèixer. L'atabalava que la mare li estigués tan a sobre. Es va passar la mà pels cabells per asserenar-se i amb un to suau li va respondre:

—Sí, sí, estic bé.

—Encara bo —va sospirar ella—. I què? T'agrada Barcelona?

—Doncs no ho sé, acabo d'arribar.

—Ah, esclar. —Es va fer un silenci, després va demanar:— Vols parlar amb el pare?

—Ara no. Ja tornaré a trucar —se'n va escapolir el Pere.

–Sí, ja, però quan? –el va collar la mare.

–Doncs no ho sé, a la nit o demà. Si hi ha res, truca'm tu.

La dona va callar. Es va prendre el seu temps per trobar les paraules. Per fi, esforçant-se per treure-li importància, li va comentar:

–Ton pare no vol que et truqui. Ja el coneixes, oi? Diu que si ets tu qui se n'ha anat, és la teva obligació trucar i dir-nos com estàs. Es fa el dur, però en el fons està més preocupat que jo –el va disculpar.

El Pere va sentir un gust tan amargant a la boca que va haver d'escopir. Tot i la distància, la figura del pare no el deixava respirar tranquil. Va arronsar les espatlles i intentant dissimular el dolor que sentia es va acomiadar de la mare:

–Bé, adeu.

–Adeu, fill. Cuida't molt. Menja i no vagis tard a dormir. Ves amb compte.

El Pere va abaixar el cap, va mig aclucar els ulls i es va guardar el mòbil a la butxaca dels pantalons. Se sentia tens, enfadat. «Val més que canvii de cara, no és bo que la Sofia em vegi així. La primera impressió és molt important», va reconèixer, i va fer el que va poder per relaxar-se. Però l'espera s'allargava massa i això no l'ajudava a animar-se. Va tornar a passejar la mirada pel seu voltant amb afany, però ni rastre de la Sofia.

A mesura que passava el temps, li afloraven mil idees a la ment. «Em dec haver equivocat de dia?»,

va arribar a dubtar. «Que potser s'ha posat malalta?», li va passar pel cap, i cada cop estava més nerviós. Era com si tingués un formiguer a dins que no el deixava viure.

«Potser m'he equivocat de porta!», se li va acudir, i aquella idea el va ajudar a recuperar l'esperança. Va entrar a l'estació de pressa i corrents.

–Sisplau, em pot dir si hi ha cap altra sortida? –va preguntar a un dels guàrdies que vigilaven el recinte.

–És allà, just a l'altra banda –li va indicar l'home amb la mà.

El Pere va arrencar a córrer tan de pressa com si s'hi estigués jugant la vida. Després de travessar tot el vestíbul, va arribar a l'altra porta suat i cansat. Però això tant era, només pensava a veure la Sofia. Va passejar la mirada amb avidesa, però allà tampoc no hi era.

«Per què m'han de passar aquestes coses? No entenc res», es va lamentar. Ja no trobava arguments per negar més temps l'evidència i la veritat que l'acovardien. En un intent desesperat, va trucar a la Sofia. «Vinga, contesta, va», demanava per dins, però el mòbil de la noia estava apagat.